

Milli Myyrä katsoi ikkunasta ulos.

Öistä oli äkkiä tullut viileitä
ja ne olivat kirkkaasti mutta lempeästi mustia.

Edessä häämötti pitkä talvi.

Oliko Myyrä unohtanut varastoida jotakin sitä varten?

Milli Myyrä lähti etsimään metsästä lisää siemeniä,
marjoja ja tarvikkeita talvea varten.

Myyrän reppu oli jo pullollaan, kun se törmäsi muurahaisiin polullaan.

- Täytyy, täytyy, täytyy! hokivat muurahaiset.

Myyrä ihaili niiden ankaraa toimeliaisuutta.

Muurahaiset eivät pysähtyneet koskaan.

– Täytyy, täytyy! toisteli Milli Myyrä muurahaisten mutinoita ja jatkoi matkaansa.

Eteenpäin viuhdoessaan se melkein kompastui johonkuhun.

Essi Etana matkasi vaivalloisen näköisesti mäkeä ylöspäin.

Milli Myyrä oli tuskin koskaan ennen edes kiinnittänyt huomiota tuohon hitaaseen olentoon.

Alma